

Aşk Bizim Neremizde

— pervane · 23 Aralık 2011

Merdüm-i dideme bilmem ne füsün etti felek
Giryemi füzun eşkımı hun etti felek
Şirler pençe-i kahrımda olurken lerzan
Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek (Yavuz Sultan Selim)

Cânı kim cânânı için sevse cânânın sever
Cânı için kim ki cânânın sever cânın sever (Fuzuli)

Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanarım dün ü günü
Bana seni gerek seni (Yunus Emre)

Sanmayın ki bu yolda perişan ve garibiz,
Bizler güllere değil, dikenlere talibiz,
Beden yenik düşse de yüreklerde galibiz,
Çöllerin serabını geçe geçe solarız (Pervane- Ömer Öner)

Ah eden kimdir bu saat kuytuda
Sustu bülbüller,hıyaban uykuda
Şimdi ay bir serv-i simindir suda
Esme ey bad,esme canan uykuda (Faruk Nafiz Çamlıbel)

Geçmişten günümüze kadar AŞK üzerine söylenmiş pek çok şiirler bulup çıkarmak mümkün.
Üstadlarımız aşk üzerine güzel de mısralar döşemişler. Gönül tellerimizi titreterek içimize sevdâyı zerk
edip durmuşlar. Ama bir gerçek var ki; yazmak başka, yaşamak başka; hem yazmak, hem de yaşamak
daha da başka...

Bir an olsun nefsimizi sorguya çekerek, iyice düşünelim: "Aşk bizim neremizde?"

Kalbimizde mi?

Dilimizde mi?

Elimizde mi?

Bunlardan bir tanesinde bile değilse aşk, demek ki beyhude zaman harcamışız.

Şimdi gelelim üstadlarımızın mısralarını deşifre etmeye. Belki o zaman AŞK, bizim kalbimize girerek
gönül denilen kabemizi titretir ve dillerimiz aşkı terennüm ederek, ellerimize güç verir ve bizler de
gerçek aşkı mısra mısra döşeriz.

Evet dostlarım,

Cihana hükmeden, sultanlar sultanı, koca Fatih'in torunu Yavuz Sultan Selim Han!

Ülkeler fetheden bu koca sultan AŞK karşısında süklüm büklüm. Gücünün doruğunda olan bu yüce komutan, bir ceylan gözlü karşısında zayıf ve güçsüz. Kanlı gözyaşları içinde. Sel olup gözleri boğulmuş adeta.

Ama güçlü olduğu iki şey var: Bileği ve kalemi... En önemlisi de yüreği...

Yüreğinden güç alarak mısraları ateşe veriyor ve içindeki yangını doruk noktasına ulaştırıyor.

Ya Fuzuli'ye ne demeli?

Sevgili'yi sevmeyi CAN'la eş değerde tutuyor. Canda Canandan başka hiçbir şeyin yer alamayacağını kuvvetle öne sürüyor. İşte bu hareket noktasından sonra Fuzuli gerçek aşkı buluyor ve Allah'tan başka hiçbir varlığın canda yer alamayacağını mısra mısra bizlere sezdiriyor. Yani ilk önce âlemi görmek, daha sonra ötelere ve daha sonra da VUSLAT... Gönül ehli insanların ilk çıkış noktasıyla, erecekleri menzilin kesistiği yer AŞK...

Ya Yunus'a ne demeli?

İlahi aşkla öylesine tutuşmuş ki, sadece O'nu düşünüyor. Âlemin bütün nimetleri onun için geçici, gerçek nimetler ise Allah'ın vaad ettiği yerde, yani cennette...

Faruk Nafiz Çamlıbel ise,

Canan'ın zarar görmemesi için adeta rüzgâra yalvarmakta. Kendisinin çektiklerini unutmakta adeta cananın huzurlu olabilmesi için...

Pervane ise bütün bunların yanında sadece dikenlere talip olduğunu söyleyerek kendi hamlığını ifade ede ede aşk yolculuğuna çıkıyor.

Halbuki şimdiye kadar, aşk bahçesinin dikenli olduğunu kimbilir kaç söz sultanı ifade etti.

Biz yine kalp-dil ve el meselesine gelelim:

Son söz yine Pervane'den:

Kalp terennüm etmezse yana yakıla aşkı

Diller ne kadar serer sevda denilen meşki

Eller çözemezse hiç, hikmet dolu sırları

En has dülgerler bile yapabilir mi köşkü...

Evet aşk bizim neremizde? Bu soruyu çok sık tekrarlayalım.